

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

JAPONSKO

Gejša a samuraj

bambook

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, TEĎ PŮJDU DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VY-ROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-
GROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDĚ. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TĚDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TĚTOU NĚ JAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PA-
NELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNĚ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY. MA-
MINCE JE TO JEDNO, PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘÍZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVI TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍZDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VĚDYČKY SEDĚLY V JEDNĚ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY A ON MI ZA TO NOSIL BONBÓNY, O KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČŤAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍ-
ČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

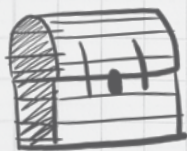
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁ-
PRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNĚ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU

PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽ PAK POTKANA. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC. TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlant
Historický
od
.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNÍČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A VŠELIJAKÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRAZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY – PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

RNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. VEDU SI PŘEHLEDNOU TABULKU A PÍŠU SI DO NÍ, KTERÁ MAPA MĚ KAM PŘENEŠLA, ALE JEŠTĚ JSEM Z NÍ NIC NEVYKOUKALA. POŘÁDNĚ MĚ TO ŠTVE. NA DRUHOU STRANU JSEM VĚDYCKY ZVĚDAVÁ, KDE SE OCITNU. JE TO JAKO ROZBALOVAT DÁRKY POD VÁNOČNÍM STROMEČKEM KDYŽ ČLOVĚK PŘEDEM NEVÍ, CO V NICH JE, JE TO DALEKO VĚTŠÍ ZÁBAVA.

JO A JEŠTĚ JEDNA VĚC.

JÁ SI FAKT MYSLÍM, ŽE SE MNOU BARČA DO TĚ MINULOSTI CESTUJE. AKORÁT ŽE TAM JE VĚDYCKY JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DO NAŠICH ČASŮ. STRAŠNĚ MOC CHCI ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE...

Kapitola 1

V úterý odpoledne mívala Bára výtvarku. Výtvarka ji vždycky bavila, protože jí kreslení i malování šlo, a v nové škole to ještě mělo ten bonus, že se tu nemohl Jaroušek hlásit, aby správně odpověděl na jakoukoliv otázku. Při výtvarce se totiž otázky nekladly. Tedy kladly, ale typu kdo tady zase nacamral na linoleum vodu nebo panebože, tohle má být pes, nebo lednička? Na tyto otázky ovšem Jaroušek obvykle neodpovídal.

Dnes ve výtvarce nic nekreslili. Měli za úkol si přinést nafukovací balonek, tekutý škrob, misku a balík papírových ubrousků.

„Blíží se halloween, a tak se dnes naučíme vyrábět kaširované masky,“ řekla paní učitelka. „Do misky si smíchejte tak půl na půl vodu a škrob, ale nedělejte si ji úplně plnou. Pak do ní natrhejte ty ubrousky. Než se to nasákne, nafouknete si balonek, aby byl asi tak velký jako hlava.“

Děti začaly po třídě lítat jako hejno krvežíznivých moskytů, protože se naskytla příležitost ráchat se nejen ve vodě, ale ještě v něčem odpornějším, protože škrob je pořádně slizký, a kydat to po spolužácích. Vzápětí se ozvalo několik ohlušujících výbuchů, protože Jílek svůj balonek přefoukl, Šmídovi ho propíchl kružítkem a Simonce ho rozsedla Andrejka, protože si ho Simonka z bůhví jakého důvodu položila na její židli, aniž ji na to upozornila.

„A jak to mám udělat já?“ zakňoural Jaroušek, když celý rudý námahou nafoukl svůj balonek, načež zjistil, že není kulatý, ale je to taková ta dlouhá nudle, co se z ní dají tvarovat různá zvířátka.

Paní učitelka zocelená letitou praxí neztratila na bojišti přehled. Jílkovi vrazila pohlavek a zabavila mu kružítko, Týnu požádala, aby se o své přebytky balonků rozdělila s potřebnými, Anču poslala,

ať si vypláchne z vlasů škrob, a Jarouškovi doporučila, ať zkusí svůj naprosto nevhodný balonek s někým vyměnit.

Asi po deseti minutách mělo každé dítě právě jeden kulatý nafouknutý balonek, právě jednu misku s rozdělaným škrobem a bobtnajícími ubrousky a v ruce vytasenou fixu, aby na balonek vyznačilo, kde budou oči, kde pusa a kde nos.

„A můžu si tam namalovat i prdel?“ vřískl dychtivě Jílek.

„To záleží na tom, kam si tu masku budeš chtít nasadit,“ řekla bohorovně paní učitelka. „Připravíme z nich také hezkou výstavku, u každé bude jmenovka autora.“

Bára se zahihňala a Jílek začal na balonek malovat oči.

Já si udělám masku nepravé tváře, rozhodla se Bára. Jako měli u Irokézů. Všichni budou za kostlivce, zombíky a čarodějnice, aspoň nesplynu s davem. Budu si muset doma na příští týden najít nějaký obrázek, abych to trefila přesně, umiňovala si. Tuhle dvouhodinovou totiž sotva stačili nanést rozčvachtané ubrousky na balonky a vymodelovat z nich nějaký základní tvar.

Domů se Bára vrátila s prsty sežranými škrobem a s řádně poflekanou sukni.

„Barboro, prosím tě, jak to vypadáš?“ zhrozila se maminka, když to viděla. Na stole v kuchyni měla jako obvykle rozložené hromady papírů, slovníků a notebook. „Vy jste měli k obědu svíčkovou a ty máš pokročilé stadium parkinsona nebo co?“

„Ne, to je přece od toho škrobu!“

„Od jakého škrobu?“

„Jak jsme měli mít na výtvarku, na ty masky!“

„Aha,“ oddechla si maminka, že je doma. „Tak to naštěstí půjde vyprat. Jdi se převlíct a rovnou to hoď do koše do koupelny.“

„Já se nejdřív nasvačím.“

„Ne, nejdřív se převlíkni,“ trvala na svém maminka.

„No ale když tu sukni stejně budu dávat do prádla,“ pokusila se prosadit svou Bára, „tak se v ní klidně můžu nasvačit, protože je jedno, jestli ji ještě zadrobkuju nebo ne!“

„Mazej!“ zvýšila maminka zlověstně hlas.

„No jo,“ zavrčela Bára otráveně, protože byla skálopevně přesvědčená, že pravda i logika je na její straně a že maminka zrovna uplatňuje nespravedlivé, ale těžko otřesitelné dospělácké právo silnějšího.

Rychle se převlékla do domácího a zamířila zpátky do kuchyně, ale už tam nedošla. Uvědomila si, že je třeba propašovat z truhly na půdě luk a šípy a indiánské oblečení, které tam zůstalo schované od poslední výpravy do minulosti, a že je teď ideální příležitost – maminka při překládání většinou nevidí neslyší a tatínek je ještě v práci. Svačina počká, pomyslela si Bára a proklouzla dveřmi na půdu. V tu chvíli na střechu zabubnovaly první kapky. Rozpršelo se tak zuřivě, že to znělo, jako by na střechu andělíci sypali kýble kaštanů.

„Ahoj, Barčičí,“ pozdravila Bára kočku stulenou do klubíčka na židli a zamrzelo ji, že začala halloweenskou masku tvarovat do podoby nepravé tváře. Měla si udělat černou kočičku s bílou tlamou. Třeba to ještě půjde nějak předělat.

„Ňrrr?“ zvedla hlavu Barča a mohutně zívla. Bílé tesáky se ve tmě zaleskly jako čtyři skalpely.

„Dneska se nechystám,“ přiznala se Bára. „Jen si chci odnést ty indiánské věci.“

„Ňa,“ řekla krátce Barča, což mohlo znamenat *dělej si, co chceš*, nebo *tos mě teda hluboce zklamala*.

Bára vyndala z truhly atlas, opřela ho o její bok, pak vylovila luk a šípy, které pro ni vyrobil Otetiani, a oblečení. Ve chvíli, kdy se otočila, aby si věci odložila na podlahu, a tím pádem přestala špičkou čumáku psích pantoflí podpírat atlas opřený o truhlu, se ozvalo plácnutí, jak se přední desky odklopily a atlas se otevřel.

Snad to neslyšela maminka, lekla se Bára, ale přes dva stropy by to bylo přece jen nepravděpodobné.

Položila indiánskou nadílku na zem a sehnula se k atlasu, aby ho zavřela.

V tu chvíli Barča vystartovala rychlostí raketového blesku, proběhla jí mezi nohama, zadávila opeření jednoho z šípů a způsobila, že Bára ztratila rovnováhu a upadla oběma rukama přímo do otevřeného atlasu.

„Já jsem dneska nechtěla!“ stihla ještě zahromovat, než se s ní půda zahoupala a atlas ji vtáhl kamsi do minulosti.

The top of the page features a black and white illustration. On the left and right sides, there are bamboo stalks with leaves. In the center, a katana sword is shown horizontally, with its blade pointing to the left and its handle to the right. The title 'Kapitola 2' is written in a cursive font across the middle of the illustration.

Kapitola 2

Bylo nádherné slunečné počasí. Sytě modrá obloha zářila jak z katalogu cestovní kanceláře a sníž jiskřil, až oslňoval.

Atlas totiž Báru prsknul přímo do závěje těsně vedle úzké vyšlapané cestičky.

Jeden po druhém, slibovala mu Bára s pomstychtivě přivřenýma očima, jeden po druhém ti budu ty listy vytrhávat a pomalu, centimetr po centimetru namáčet do misky s vodou. Obohacenou o saponát. V tom se inkoust lépe rozpívá.

Nicméně snít o rafinovaném mučení škodolibého atlasu a stát při tom po kolena ve sněhu není nic moc. Bára si svoje vzrušující představy musela nechat na jindy a začala se hrabat ze závěje ven.

Než se jí to podařilo, zjistila, že má na sobě oblečení naprosto, ale naprosto nepraktické do zimy. Skládalo se z dlouhých, úzkých zavinovacích šatů pokrytých podle Báry výsostně nevkusným vzorem bílých květů a zelených lístků na podivně rezavě načervenalém pozadí. I jako závěs někde na chalupě by to bylo poměrně nepříjemné. Přes tuhle nádheru měla oblečený černý kabátek, také jenom zavinovací, ne na knoflíky, hlavu měla zabalenou v šedém šátku a v ruce držela – ano, v ruce držela slunečník. V závěji. Velký, skládací, papírový, tmavomodrý slunečník zdobený několika světlými pruhy.

Než vytáhla nohy ze závěje, byla přesvědčená, že nad svým *outfitem* už víc žasnout nemůže.

Mýlila se.

Předně se jí nepodařilo vyprostit nohy obuté. Když v dírách ve sněhu zašátrala rukou, zjistila proč.

Měla totiž pantofle.

Ale ne ledajaké pantofle!

Tyhle pantofle byly totiž opatřeny pod patou i pod špičkou snad deset centimetrů vysokými špalíčky. Takové dva podpatky to byly – jeden vpředu, druhý vzadu. Bára na to hleděla jak z jara. Takovouhle botu v životě neviděla.

Ale rychle si tu kuriozitu raději nazula, protože stát ve sněhu jen v ponožkách je nerozum. Ponožky nebyly pletené, ale látkové, měly oddělený palec a byly opatřené tkaničkami, kterými se nad kotníkem převázaly, aby lépe držely.

Vysvobozená ze závěje se konečně mohla rozhlédnout kolem sebe.

Byla v lese.

Zase.

I když...

On to nebyl tak úplně les.

Tedy byl to les, ale ne z normálních stromů. Jako by tu rostlo nějaké obří rákosí.

Že by papyrus? Egypt? zauvažovala Bára. Zasněžený Egypt? No, to by se dalo na pyramidách super sáňkovat, to by byl fofr. Kdepak, Egypt to nebude a papyrus také ne. No jasně – to je bambus! Ale bambus ve sněhu?!

Jsem já vůbec...

Je vlastně někde psáno, že ten atlas přenáší *jenom* do historie? Co když přenáší i do *jiných* světů? Třeba jsem se teď ocitla v nějaké fantasy zemi, kde na bambusy sněží.

Báru zamrazilo a nebylo to jenom tím, že měla promáčené ponožky. Představa, že atlas udělal něco nepředvídatelného, tedy že ji odnesl do nějakého paralelního světa, kde platí bůhvíjaké zákonitosti, a kdo ví, jestli tu nefunguje magie a bůh sud' co všechno, ji znepokojila.

Ne, to je nesmysl, přesvědčovala se. Jmenuje se to *atlas historický*. Takže je jenom na cesty do minulosti. A nejsnáz to ověřím, když se vydám najít nějakou ves nebo město. Lidi tu žijí, když vyšlapali ve sněhu cestičku.

Vyzbrojená složeným parapletem se statečně vydala stezičkou mezi zasněženými bambusy. Po několika krocích musela usoudit, že pantofle jsou sice velmi bizarní kus obuvi, ale určitou výhodu mají – ty podpatky jsou o trochu vyšší než ušlapaná vrstva sněhu, takže kdyby ji byl býval atlas ráčil postavit rovnou na tu cestičku a ne do závěje, měla by úplně suché nohy. Na druhou stranu se po pár metrech málem zabila, protože pod sněhem byl ukrytý kus ledu a dřevěná bota po něm šeredně sklouzla. Tehdy Bára ocenila ten slunečník, protože jen díky němu sebou neflákla do sněhu jak široká tak dlouhá, a propříště jej používala jako člen horské služby sondu na hledání obětí lavin, totiž píchala jím do sněhu před sebou, aby odhalila případnou zákeřnou klouzačku. Stejný problém zřejmě měli i lidé, kteří tou cestičkou šli před ní, protože občas byly závěje rozválené, jak do nich spadli.

Po nějaké době bambusový les skončil a Bára se ocitla v otevřené krajině. Muselo už být po obědě, protože slunce sice ještě svítilo z plných sil, ale vrhalo dlouhé fialové stíny. Nepříliš daleko, Bára odhadovala, že tím šnečím tempem by jí to mohlo trvat tak hodinu, se rozkládalo poměrně velké město, uprostřed nějž se na pahorku tyčil pohádkový, bělostně zářící hrad se stříbrnými třpytivými střechami, který na první pohled vypadal hodně *orientálně*. Ne tak orientálně jako z Pohádek tisíce a jedné noci, ale čínsky nebo japonsky orientálně.

Je možné, aby v Číně nebo v Japonsku sněžilo? uvažovala Bára. V Číně asi ano, jsou tam i velehory, ale v Japonsku... Jenže ty šaty, co mám na sobě, ty nevypadají moc čínsky, ty spíš připomínají kimono... Tak že by opravdu Japonsko? Ale ten sníh...? Pak si vzpomněla, jak se v televizi dívala na přírodovědný pořad o chytrých opičkách makacích, které se koupou v zimě v horkých pramenech. Kterézto chytré opičky žijí v Japonsku. Na záběrech seděly opice po krk ve vodě, ze které stoupala pára, na hlavy jim sněžilo a kolem byly závěje. Takže ano, v Japonsku sněží. Na sobě mám kimono. Hrad na obzoru vypadá dost japonsky. Nejspíš jsem tedy opravdu v Japonsku, usoudila Bára. To by mohlo být docela fajn. Do Japonska jsem se vždycky chtěla podívat.

Cestička se trochu zavlhčila nahoru a dolů, což bylo obojí nepříjemné, protože dřevěné pantofle podkluzovaly podstatně víc než na rovině a paraple neparaple si Bára natloukla koleno. Nezbylo než postupovat velmi obezřetně.

Když zdolala další terénní vlnu, zahlédla kus před sebou vedle cestičky temnou hroudu. Nejdřív si myslela, že je to hromada hlíny, ale pak se to pohnulo.

Jestli to bude medvěd, praštím ho tím slunečníkem, umiňovala si Bára.

Hrouda zakňučela.

Žádný medvěd! Pes to je! Podle velikosti asi novofoundlandák, analyzovala situaci Bára. V tom jí ujela noha a jen tak tak chytla balanc. Leknutím přitom vyjekla.

„Prosím, pomozte mi!“ zakňučela opět hrouda a Bára musela připustit, že to novofoundlandák nebude. Rychle, ale opatrně dopcupitala blíž. V závěji byl zapadlý starý pán a nemohl se zvednout.

„Slečno, slečno! Pomoc, prosím!“ ševelil ze sněhu. Nevypadalo to jako rafinovaná léčka, jak oklamat a poté okrást nebo zavraždit počestného pocestného, a tak si Bára našla místo, kde to nepodkluzovalo, pevně se zapřela dřeváky i parapletem a podala starému pánovi ruku, aby se mohl chytit, že ho vytáhne na nohy. Jenže se ukázalo, že to tak jednoduché nebude. Jednak to už opravdu nebyl junák a dostat se ze závěje i s cizí pomocí pro něj bylo náročné, a jednak si při pádu zřejmě něco udělal se zády. A tak Bára musela k němu do sněhu a tu ho podepřít a tamhle postrčit, starý pán střídavě děkoval a střídavě sténal bolestí, ale nakonec přeci jen stál na cestičce, námahou sotva popadal dech a zahrnoval Báru díky.

„Vyšel jsem si po ránu na vycházku,“ vysvětloval, ohnutý v pase a vděčně se opírající o Bářin slunečník, „bylo krásné světlo a já jsem myslel, že bych mohl tady v tom háji načerpat inspiraci na nějaké letní vzory... A když jsem se vracel, uklouzl jsem a takhle to dopadlo... Kdybyste nešla kolem, vážená slečno, možná bych tu zůstal ležet a do rána bych zmrzl. Jsem vám opravdu nesmírně vděčný.“

„To nestojí za řeč,“ řekla Bára. „To by udělal každý.“

Starý pán měl důstojně modrošedé kimono a tmavý kabátek, dědečkovsky dobrosrdečný obličej, velkou pleš a zbytek šedivých vlasů stažený do ozdobného uzlíku v týle.

Bára ze sebe setřepávala sníh, a když si narovнала šátek, který se jí sesunul přes půlku obličeje, zachráněný dědeček sebou leknutím cukl, až uslykl, jak ho při neuváženém pohybu bodlo v zádech. Sice se to leknutí snažil rychle zamaskovat, ale nepovedlo se mu to.

„Vy... Vy jste cizinka,“ spíš zkonstatoval, než se zeptal a Báře neunikl špatně zakrytý záchvěv nevole v jeho hlase. Ve zlomku vteřiny se mu v obličejí vystřídalo několik výrazů od *fuj, co to na mě ša-halo až po ať je to, jak je to, vděčím jí za život*, a u toho také zůstalo.

„Vy tady nemáte cizince rádi?“ zeptala se opatrně Bára.

„Cizinec je host,“ usmál se vlídně starý pán, takže vlastně neodpověděl ani ano, ani ne.

No, bůh sud', v kolikátém století jsem se objevila a jestli už vůbec někdy viděli Evropany, pomyslela si Bára. Kdo ví, jak bych reagovala, kdybych poprvé v životě potkala Japonce. Třeba by se mi taky *ekloval*. To byl termín babi jizerské. Babi jizerská jen výjimečně řekla, že je něco hnusné nebo nechutné. Buď to bylo *ekl*, nebo rovnou *eklhaf*, což bylo z němčiny, popřípadě *degustábl*, což bylo pro změnu z francouzštiny. To *degustábl* pokládala Bára za nejhorší, protože to mělo na konci *bl* jako blinkat. Když se babi jizerské něco *eklovalo*, tak se toho prostě štítla.

„Já vám pomůžu,“ nabídla se ochotně, když viděla, jak starý pán sbírá odvalu vykročit. Vděčně se o ni opřel, zahrnul ji hromadou díky a na závěr se omluvil za nezdvořilost, že se své záchránkyni ještě nepředstavil.

„Moje maličkost se jmenuje Masaki,“ pokusil se uklonit, jak se při představování asi má, ale bolest mu to nedovolila. „Jsem malíř kimon a vějířů.“

„Já jsem Bára,“ řekla Bára. Zlomek vteřiny uvažovala, jestli má dodat Holečková, ale něco jí říkalo, že by to možná nebylo vhodné. Pan Masaki uvedl také jen jedno jméno, které vypadalo spíš jako křestní než jako příjmení. Tedy v Japonsku těžko jako křestní. Tak... osobní? Asi osobní.

„Je velmi hezké dávat dívkám jména po květinách,“ pochválil Báře jméno pan Masaki a Bára si uvědomila, že v téhle řeči *bara* znamená růže. A Masaki je kvetoucí strom. Týýýýbrdo, já jsem tady vlastně Růženka, zachichotala se v duchu.

Po pár krocích pochopila, že hodinka jim na cestu do města, kde pan Masaki bydlel, stačit nebude. Každý krok byl pro starého pána utrpení. Vždycky se nejdřív o kousíček posunula Bára, ujistila se, že jí nehrozí podklouznutí, potom pan Masaki našel novou oporu pro Bářino paraple, které používal jako hůl, načež posunul nejdřív jednu a pak druhou nohu. Takhle ušli třeba pět nebo šest kroků a musel si odpočinout, protože ho záda bolela jak čert.

Po nějaké době se doplazili k cestě, která vedla do města. Byla o hodně širší, sníh ušlapaný tak, že se skoro nebořili, a šlo se tu podstatně lépe. Bára doufala, že třeba kolem někdo půjde nebo pojede a pomůže jim, ale pan Masaki ji ujistil, že i když je Kanazawa velké město, touhle dobou už na cestě pravděpodobně nepotkají ani živáčka.

„Je pozdě odpoledne, kdo měl co na vyřizování za městem, je dávno zpátky,“ vysvětloval. „I já bych už byl doma, nebýt té nehody...“

Pan Masaki měl pravdu, cesta byla úplně liduprázdná.

Stíny se začaly prodlužovat, než se doplížili k prvním domkům roztroušeným kolem ní.

„Někde zaklepu a poprosím o pomoc,“ navrhla Bára.

„Ne, ne,“ vrtěl hlavou pan Masaki. „Nebudeme obtěžovat. To už dojdu.“

„Třeba by tu někdo měl...“ Bára se zarazila. Ha, co by tu tak mohli mít? Kočár? Kočár asi ne, protože tohle slovo japonština nemá. Koně? „Koně.“

Pan Masaki se zasmál.

„Na koně bych jednak nevylezl, jednak ho tu nikdo mít nebude, protože tady na předměstí nežije žádný samuraj. A kdyby byl někdo tak laskav a chtěl mi zavolat *kago*, čekali bychom tu na ně déle, než nám bude trvat cesta ke mně domů.“

„Co je kago?“ zeptala se Bára, aby řeč nestála. Všimla si, že pan Masaki vcelku rád konverzuje, aby nemusel myslet na to, že ho bolí záda.

„Nu, to jsou přece nosítka,“ vysvětlil pan Masaki. Bára si nejdřív představila nosítka pro raněné, ale to pan Masaki na mysl neměl. „Nosítka pro jednoho člověka. Někdy jsou otevřená, ta lepší mají zašupovací dveře a okénka... Dva muži je nesou na ramenou. Ale já bych do nich teď nebyl ani schopen nastoupit. Kdepak. Raději dojdou po svých. Žena už se určitě strachuje, kde jsem. Možná mi pošle naproti Kijošiho. Ano, to by mohla. Ale on neví, kam jsem šel. Řekl jsem, že půjdu hledat inspiraci na letní vzory, ale neřekl jsem, že půjdu do toho bambusového háje. Nemá ponětí, kde by mě měl hledat. Poslal bych vás napřed, Bára-san, kdybyste věděla, kde bydlím, abyste je uklidnila, že už jsem na cestě, ale jednak to nevíte a jednak bych bez vás asi neudělal ani krok,“ uvažoval nahlas pan Masaki, zatímco se rychle smrákalo.

Báru překvapilo, že jí vyká. Tedy ne že jí vyká. To, jak už zjistila, v japonštině nešlo. Spíš jak uctivě s ní mluví. To vycítila. Byla to uctivost na úrovni našeho vykání.

Domků kolem cesty přibývalo, teď už to vypadalo jako ulice. Byly dřevěné, čím dál tím víc jich mělo patro, a okna byla místo skel vyplněná archy papíru.

„Ani jsem se, já nevychovanec, nezeptal, kam máte namířeno, Bára-san,“ skoro se polekal pan Masaki. „Odpusťte, že jsem byl tak sebestředný...“

„Vůbec se neomlouvejte,“ pokusila se být stejně skoro obřadně zdvořilá Bára. „Potřeboval jste pomoci a já stejně nevím, kam jdu. Ztratila jsem se.“

„Vy jste se ztratila, slečno?“ užasl pan Masaki. „Jak je to možné? Zabloudila jste? Máte tu někde v okolí rodiče?“

„To já právě nevím,“ lhala Bára, jako když tiskne. Pohádku o ztrátě paměti už měla nacvičenou ze svých předchozích cest do minulosti, zabírala výborně, tak proč ji nepoužít znova. „Já si vlastně vůbec nevybavuju, jak jsem se ocitla v tom bambusovém lese.“

„Takže – vy nevíte, kde bydlíte?“

„Ne.“

„Ani jak jste se dostala do lesa?“ ujišťoval se pan Masaki.

„Ne.“

„To je divné. A nejste... Ne, to asi ne.“

„Co?“

Pan Masaki se omluvně zasmál.

„Inu, na chvílku mne napadlo, jestli nejste démon, ale to byste byla ze zadu dutá, což nejste, jak jsem mohl zjistit, když jste mě laskavě vyprošťovala z té závěje.“

To jsem jako ve středověku, že tu ještě věří na demony? protočila v duchu Bára panenky.

„Víte, nejde mi na rozum, jak jste se sem mohla dostat,“ hekal pan Masaki při chůzi. „Oblečená jste sice po našem, máte skvěle vybraný vzor kimona, myslím si, že není vhodnější zimní vzor pro mladou dámu než *cubaki*, ale jste cizinka, váš obličej vás prozrazuje. Do Kanazawy sice, pravda, občas nějaký cizinec zavítá, zajímají je naše kimona, ale není jich mnoho a jsou to obchodníci. Nepřijíždějí s rodinami. Nejbližší přístavy, kam mají povolený vstup, jsou Niigata a Šimada, pokud se nemýlím. Ne, myslím, že nic blíže není. Nu, a Niigata sice leží na tom samém pobřeží jako Kanazawa, ale cesta tam trvá mnoho dní, a Šimada je až na východním pobřeží. Je snad váš ctěný otec obchodník a zavítal sem do Kanazawy a vzal vás s sebou?“

„Já nevím,“ fňukla Bára. Usoudila, že je nevhodnější čas začít hrát hru *ještěšlovoabudubrečet*, která měla zatím u dospěláků vždycky obrovský *sukces*, tedy úspěch. „Já si opravdu nic nepamatuju.“

Už se úplně setmělo. Tma byla decentně prozářená tlumenou mihotavou září ohnišť a kahánek za papírovými okny. Některá byla zakrytá i dřevěnými okenicemi. Plamínky vrhaly na papír v oknech stíny obyvatel domů a působilo to neuvěřitelně tajemně. Jako by se za každým prozářeným oknem odehrávalo jiné dějství stínového divadla.

Jenže spolu s tím, jak houstla tma, také přituhovalo. Bára měla úplně zkrěhlé prsty na nohou i na rukou a měla co dělat, aby pana Masakiho udržela.

„Připadá mi to jako nejpravděpodobnější vysvětlení,“ uvažoval pan Masaki, „že je váš ctěný pan otec obchodník a zamířil do Kanazawy kvůli hedvábným kimonům. Určitě to tak bude. Hned zítra pošlu Kijošiho, aby se poptal. Ano, obchodníci přijíždějí do Kanazawy nejčastěji kvůli kimonům a vějířům, takže pokud váš velectěný otec zavítal za obchodem, bude se ptát po výrobcích kimon a s těmi se skoro se všemi znám. Doptáme se na něj. Do té doby by mi bylo velkou ctí, kdybyste ráčila přijmout moje pohostinství jako nepatrný důkaz vděku za to, že jste mi zachránila život.“

„Masaki-san, nezveličujte mé zásluhy,“ řekla Bára, protože měla pocit, že se to od ní čeká.

„Vůbec nic nezveličuji, Bára-san,“ zatřásl nesouhlasně hlavou pan Masaki. „A trvám na tom, že budete mým hostem.“

Juchachá, mám kde bydlet, zaradovala se v duchu Bára.

„Jsem vám nesmírně zavázaná,“ řekla nahlas, „ale opravdu bych nerada obtěžovala.“

„O obtěžování vůbec nemůže být řeč! Budu skutečně velmi potěšen, když vezmete za vděk tou mou chajdou.“

Chajdou? hrklo v Báře. To budeme bydlet v nějaké kůlně? No pořád lepší než si hrabat důlek v závěji...

Ještě nějakou dobu se šourali po hlavní ulici. Občas tu přeběhl pes, občas do šátku zachumlaná postava, z domů se ozývaly hlasy, tu a tam smích, odněkud z dálky sem dokonce slabě doléhal podle Báry velmi nemelodický zpěv provázený hrou na nějaký drnkací nástroj. Pak zahrnuli do boční uličky a za chvíli pan Masaki požádal Báru, aby zabušila na jedny dveře.

„Kijoši! Kijoši! Jste to vy?“ zaslechli zevnitř ženský hlas. „Máte nějaké zprávy?“

„Ne, to jsem já, Momo, otevři rychle!“ řekl pan Masaki.

„Óóó!“ vyjekla radostí paní za dveřmi a zaječela, že to muselo být slyšet po celém městě. „Pan Masaki! Pan Masaki se vrátil!“

Zarachotila závora na dveřích, dveře se otevřely a paní, která postavou opravdu odpovídala svému jménu, protože Momo znamenalo broskev a paní byla pěkně kulatoučká, se právě aranžovala do pokleku na zemi, aby pana Masakiho řádně pozdravila. Celá se

přítom tetelila radostí, protože si o svého pána očividně dělala velké starosti.

„Momo, rychle zavři a běž pro paní. Řekni jí, že vedu vzácného hosta.“

„Ano, pane,“ uklonila se ještě jednou Momo a vzhledem ke své tělnatosti se překvapivě svižně vyhrabala na nohy. Koukla po Báře, zavřískala leknutím a zakryla si pusou oběma rukama. Div si neodplivla.

„Momo!“ okřikl ji pan Masaki. „K hostu se chovej s úctou! Hluboce se omlouvám, Bára-san, moje služka je neuvěřitelně hloupá a nevychovaná. Je to samozřejmě moje chyba, jsem na ni málo přísný. Prosím, odpusťte mi.“

„Nic se nestalo,“ mávla rukou Bára, překvapená, že se pan Masaki za svou služebnou tak ponížene omlouvá. „Asi ještě nikdy neviděla... cizinku.“

Momo sebou mezitím opět hodila na kolena a s úklonou se asi osmkrát omluvila, načež ji pan Masaki netrpělivě vyzval, ať konečně zavře a doběhne pro manželku.

„Pomůžete mi ještě dojít k *irori*?“ poprosil pan Masaki Báru, když se Momo svižně odkutálela.

„Samozřejmě,“ kývla Bára, aniž tušila, co to *irori* je. Ale bylo jí to vcelku jedno, protože tu bylo teplo a za těchto okolností byla ochotna pana Masakiho doprovodit kamkoliv. Jeho sídlo by rozhodně nenazvala *chajdou*.

Prošli velkou zšeřelou síní, kde se zuli, a pak zašupovacími dveřmi do další síně, kterou ozařovalo světlo ohně plápolajícího ve čtvercové prohlubni v podlaze. Kolem leželo na zemi několik polštářků a nad ohništěm byla zavěšená konvice na čaj. Provaz, na kterém visela, se ztrácel ve tmě u stropu – u velmi vysokého stropu. Vypadalo to, že místnost sahá přes dvě patra. Bylo to tu cítit kouřem a ještě něčím, co Bára nedokázala identifikovat. Všude na zemi ležely rohože a bylo tu jen velmi málo nábytku – sem tam nějaká skříňka u zdi. Takové... pusté to Báře připadalo.

Než se s panem Masakim došourali k ohništi, byla Momo zpátky a s ní drobná šedovlasá paní ve vínovém nebo tmavě fialovém, to se

v přítmi dobře nedalo rozeznat, kimonu posetém drobnými bílými kvítky na větvičkách.

Hluboce se panu Masakimu ukláněla s dlaněmi položenými na stehnech.

„*Tó-san*, jsem tak šťastná, že vás vidím! Dělali jsme si velké starosti. Kijoši se vás vydal hledat, slíbil, že se vrátí po setmění, měl by tu každou chvíli být.“

„Dobře, dobře, *ká-san*,“ přerušil ji pan Masaki. „Máme hosta. *Bára-san*,“ obrátil se na Báru, „to je Tošiko, moje stará.“

Bára jen zamžikala, jak neuctivě to pan Masaki o své manželce hovoří, a před cizími, ale paní Tošiko zřejmě pokládala za samozřejmost, že ji představuje jako svoji starou, nasadila úsměv správného zdvořilostního stupně a několikrát se Báře uklonila. Bára se také několikrát uklonila, protože měla pocit, že se to asi má, ale opatrně, jelikož se jí pořád za rameno držel pan Masaki, tak aby neupadl.

„To je vážená slečna Bára,“ představil pan Masaki manželce svou zachránkyni. „Je to cizinka a ztratila se. Nepamatuje si, kde má rodinu, a tak by bylo nezdvořilé, kdybyste ji obtěžovala otázkami v tomto smyslu.“

Paní Tošiko se stále uctivě usmívala a občas se uklonila nebo přiklonila. Její úsměv byl nejen zdvořilý, ale teď už i trochu tázavý.

„Uklouzl jsem na náledí, zapadl jsem do závěje a udělal jsem si něco se zády,“ vysvětloval pan Masaki Bářinu přítomnost ve svém domě. „Nemohl jsem se zvednout a ležel jsem tam snad několik hodin. Pak šla kolem tato ctěná slečna a byla tak neskonale obětavá, že mě ze závěje vyprostila a pomohla mi dojít domů. Nebýt jí, bezpochyby bych tam umrzl. Vděčíme jí za můj život.“

Paní Tošiko nasadila zdvořilostní úsměv vyššího řádu a začala se hluboce uklánět. Momo také. Momo se ukláněla tak intenzivně, že se Bára bála, aby se nepřekotila. Ale Momo už to asi měla nacvičené.

„Slečna Bára byla tak nesmírně laskavá, že přijala mé pozvání a bude naším hostem, dokud...“ Pan Masaki se zarazil. Bára zpozorněla, protože teď se jednalo o její střechu nad hlavou, a paní Tošiko

